

[Krarup.]

burde kunne bøje os mod hinanden og hjælpe hinanden og vise det Samfundssind, som fra alle Sider er paakaldt. Men naar det ikke har været muligt at finde hinanden her, er det en god Løsning, Sagen har faaet ved, at der er fremsat Lovforslag om, at en Voldgiftsret skal dømme Parterne imellem. En saadan Afgørelse er i hvert Tilfælde langt bedre end en Lønkamp med Strejker og Lockouter, især naar det gælder de livsvigtige Produktioner, som dette Lovforslag omtaler, og det er ogsaa meget bedre at gaa denne Vej end den Vej, vi før har brugt paa den høje Rigsdag: at ophøje Forligsmandens Forslag til Lov og paa den Maade fastsætte Priser paa Arbejde.

Jeg kan derfor med nogenlunde Tilfredshed gaa med til denne Ordning og anbefale den paa mit Partis Vegne. Der staar da kun tilbage at ønske, at den Voldgiftsret, der nedsættes, bliver saa upartisk som muligt, sammensat af uvildige, neutrale Medlemmer med Indsigt i den Sag, de skal dømme om, saa at det Resultat, man kommer til, kan blive mødt kritikløst som Udtryk for den største Retfærdighed, man overhovedet kan komme til.

Vi hilser ogsaa fra mit Partis Side med Tilfredshed, at der ved Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting er opnaaet en Ændring i Voldgiftsrettens Sammensætning, hvorefter der bliver 4 Medlemmer i Stedet for 3. Det vil derved lykkes at faa et særligt landbrugskyndigt Medlem ind i Voldgiftsretten. Vi havde dog gerne set, at det var blevet Landøkonomisk Driftsbureau, der som særlig kyndigt i disse Forhold skulde have udpeget dette fjerde Medlem, men det kunde altsaa ikke opnaas.

Af andre Ting, som vi kunde have ønsket, vil jeg nævne, at Forligsinstitutionen var blevet fritaget for at vælge det ene Medlem af Voldgiftsretten. Vi synes, at Forligsinstitutionen er saa direkte interesseret i Sagen, at man vilde faa en mere upartisk Sammensætning af Voldgiftsretten, hvis ikke netop Forligsinstitutionen skulde være repræsenteret i Retten og formodentlig ved Forligsmanden.

Den sidste Ændring, som jeg kunde have ønsket i dette lille Lovforslag, er nærmest af formel Natur. Jeg vilde med Glæde have set, at det ikke var Statsministeren,

men Højesteret, der skulde have valgt den Højesteretsdommer, som skal være Formand for Voldgiftsretten.

Efter at have fremsat disse beskedne Ønsker, som jeg paa Forhaand ved der ikke er stor Mulighed for at faa opfyldt, vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Oluf Johansen: Den Opfattelse, at Arbejdere og Arbejdsgivere selv til enhver Tid kan ordne alle Anliggender de to Parter imellem, har nu faaet sit største Grundskud ved det forudbehandlede Lovforslag om Ophævelse af den mellem de to Parter selv aftalte Overenskomst. Tredieparten i Sagen, det øvrige Samfund, kan ikke være uinteresseret i Arbejdsspørgsmaalene og Lønsørgsmaalene, aldeles ikke. Dette store Lovgivningskompleks har to Lovforslag, der ordner Forholdet imellem Arbejder og Arbejdsgiver paa forskellig, ja, paa modsat Maade. Det ene sætter en lovlig Overenskomst ud af Kraft, og det andet, det Lovforslag, som jeg her skal omtale, sikrer Gennemførelsen af arbejdsfredelige Forhold, hvor en Overenskomst ikke har kunnet tilvejebringes, fordi Forhandlingerne var gaaet i Haardknude. Man har saa valgt Voldgiftsrettens Vej. Ingen vilde finde det unaturligt, om de to Parter havde fundet hinanden og sluttet et Forlig, bygget paa gensidig Forstaaelse, men det er ikke sket, og saa maa Samfundet gøre sin Ret gældende, da ingen kan mene, at vi i disse Tider og i Særdeleshed paa dette for vor Landbrugsproduktion, ja, for vort hele Samfund mest omtaalige Omraade skal have en Konflikt gaaende. Derfor maa der gribes ind fra Statsmagtens Side, fra Samfundets Side. Det er for øvrigt allerede sket ad Forhandlingernes Vej, først i Forligsinstitutionen og senere gennem det Mæglingforslag, som Parterne havde til Afgørelse, men som blev forkastet af den ene af Parterne. De har som nævnt haft det til Afgørelse, og de har taget deres Ansvar. Der er altsaa sagt nej fra den ene Parts Side, og derfor er vi kommet saa langt frem ad Konfliktens Vej; at det er naturligt, at en Afgørelse som den her foreslaede træffes. Mit Parti mener, at en Institution som den her foreslaede burde være en fast Institution til Løsning af